

21 СТУДЗЕНЯ

1939 г.

№ 2 (76)

ЗА ЛЕНИНСКІЯ КАДРЫ

ОРГАН
парткома,
прафкома,
дырэкцыі
Беларускага
дзяржаўнага
універсітэта

БЫЦЬ ТАКІМІ, ЯКІМ БЫУ ВЯЛІКІ ЛЕНІН!

Геній рэвалюцыі

15 год таму назад перастала біцца агненнае сэрца Ільіча — генія працоўнага чалавецтва. У глыбокім смутку паняклі галовы працоўных мас перад прахам таго, хто ўсё сваё жыццё да апошняй хвілінкі аддаў на блага народа.

У гістарычную эпоху рэвалюцыйных бур і патрасенняў, у перыяд гібелі капіталізма і ўзнікнення сацыялізма В. І. Ленін выскока ўзняў усеперамагаючы сцяг Маркса—Энгельса.

Ленін разграміў здраднікаў і ўзняў на новую вышэйшую ступень вялікае марксісцкае вучэнне ў эпоху імперыялізма.

В. І. Ленін арганізаваў і выхаваў партыю новага тыпу — партыю большэвікоў, пад кіраўніцтвам якой рабочы клас у саюзе з беднейшым сялянствам знішчыў прыгнет памешчыкаў і капіталістаў.

Ільіч указаў масам шлях да новага сацыялістычнага жыцця — да сацыялізма.

Горны арал, непахісны ў барацьбе, ён смела вёў партыю, народы СССР па сталбавому шляху да сацыялізма.

Вялічны і разам з тым просты вобраз Леніна узніўся над мірам і пупыводным маяком свеціць прыгнечаным масам, кіча іх на штурм капіталізма, на барацьбу за камунізм.

Таварыш Сталін высока ўзняў сцяг Леніна і панес яго ўперад. Ён ад імя партыі, ад ўсяго савецкага народа даў клятву выканаць заветы Леніна. І сваё слова ён стрымаў. Збыліся ленінскія мары. На адной шостай частцы зямнай сушы непрыступна высіцца цытадэль сацыялізма і ў ёй бурліць, льецца цераз край радаснае, заможнае жыццё свабоднага савецкага народа.

Да гэтага радаснага шчаслівага жыцця народы СССР прышлі ў выніку жорсткай барацьбы, якую яны вялі пад кіраўніцтвам партыі, правадыра народаў СССР таварыша Сталіна, з ворагамі ўсіх масцей і адценкаў. Жалезнай рукой дыктатуры рабочага класа былі раздаўлены і змецены з твару зямлі гразныя, традзісцка-бухарынскія палдонкі.

Сталінская Канстытуцыя запісала вялікія завабы савецкага народа, які, следуючы мудрым указанням таварыша Сталіна, ажыццяўляючы ленінскія заветы, уздвіг В. І. Леніна да вышэйшага помніку — сацыялістычную дзяржаву.

«Сталін — это Ленин сегодня» — так выразіў Барбос пацудзі любі і адданасці к прадаўжацелю справы Леніна — таварышу Сталіну.

Таварыш Сталін абагаціў скарбніцу марксізма-ленінізма. Кожнае слова і ўказанне таварыша Сталіна прасякнута ленінскай мудрасцю і празорлівасцю. Таварыш Сталін вучыць партыю, народы СССР пільнасці і непрымірымасці да ворагаў сацыялістычнай радзімы. Ён вучыць гораха любіць свой народ, сваю радзіму — любіць так, як любіў іх Ленін. Таварыш Сталін вучыць быць чэсным і праўдзівым, вучыцца ў народа і быць неразрыўна звязаным з ім. Сталінскае ўказанне аб тым, што чалавек — самы каштоўны з усіх капіталаў, ляжыць у аснове палітыкі партыі, нашага савецкага ўрада.

Яшчэ і яшчэ мы павінны чэрпаць веды з скарбніцы большэвізма — «Кароткага курса гісторыі ВКП(б)». Яшчэ старанней мы павінны авалодаць большэвізмам — тэорыяй Маркса—Энгельса—Леніна—Сталіна, каб ва ўсім узбраенні змагацца з ворагамі, распазнаваць іх, яшчэ больш загартоўвацца для надыходзячага рашучага боя паміж мацнеючым сацыялізмам і гніючым капіталізмам.

Наш дзяржаўны карабель не баіцца бур. Над ім горда рэе чырвоны сцяг сацыялізма. Вядае яго выпрабаваны кормчы — таварыш Сталін.

ИМПЕРИАЛИЗМ ПОГИБНЕТ, А МЕЖДУНАРОДНАЯ СОЦИАЛИСТИЧЕСКАЯ РЕВОЛЮЦИЯ, НЕСМОТЯ НА ЭТО, ПОБЕДИТ! (ЛЕНИН)

І. В. СТАЛІН

А Б Л Е Н І Н Е

3 прамовы на вачары крэмлёўскіх курсантаў 28 студзеня 1924 г.

ГОРНЫ АРОЛ

Упершыню я пазнаёміўся з Леніным у 1903 г. Праўда, гэтае знаёмства было не асабістае, а завочнае, у парадку пераліскі. Але яно пакінула ва мне незгладжальнае ўражанне, якое не пакідала мяне за ўвесь час маёй работы ў партыі. Я знаходзіўся тады ў Сібіры ў ссыльцы. Знаёмства з рэвалюцыйнай дзейнасцю Леніна з канца 90-х гадоў і асабліва пасля 1901 года, пасля выдання «Іскры», прывяло мяне да пераканання, што мы маем у асобе Леніна чалавека незвычайнага. Ён не быў тады ў маіх вачах простым кіраўніком партыі, ён быў яе фактычным творцам, бо ён адзінразумеў унутраную сутнасць і неадкладныя патрэбы нашай партыі. Калі я параўноўваў яго з асцяпатымі кіраўнікамі нашай партыі, мне ўвесь час здавалася, што саратнік Леніна — Плеханаў, Мартаў, Аксельрод і іншыя — стаяць ніжэй Леніна пэлай галавой, што Ленін у параўнанні з імі не проста адзін з кіраўнікоў, а кіраўнік вышэйшага тыпу, горны арал, які не ведае страху ў барацьбе і смела вядзе ўперад партыю па нязведаных шляхах рускага рэвалюцыйнага руху. Гэтае ўражанне так глыбока запала мне ў душу, што я адчуў неабходнасць напісаць пра яго аднаму свайму блізкаму другу, які знаходзіўся тады ў эміграцыі, патрабуючы ад яго водзвыу. Праз

ПАМ'ЯТАЙЦЕ, ЛЮБІЦЕ, ВІВУЧАЙЦЕ ІЛЬІЧА, НАШАГА НАСТАВНІКА, НАШАГА ПРАВАДЫРА.

ЗМАГАЙЦЕСЯ І ПЕРАМАГАЙЦЕ ВОРАГАУ, УНУТРАНЫХ І ЗНЕШНІХ, — ПА ІЛЬІЧУ.

БУДУЙЦЕ НОВАЕ ЖЫЦЦЕ, НОВЫ БЫТ, НОВУЮ КУЛЬТУРУ — ПА ІЛЬІЧУ.

НИКОЛІ НЕ АДМАУЛЯЙЦЕСЯ АД МАЛАГА У РАБОЦЕ. ВО З МАЛАГА БУДУЕЦА ВЯЛІКАЕ, — У ГЭТЫМ АДЗІН З ВАЖНЕЙШЫХ ЗАВЕТАУ ІЛЬІЧА.

І. СТАЛІН.

ЛЕНИНСКИЙ ПОРТРЕТ

Века уж дорисуют, видно, надорисованный портрет.
Н. Полетеев.

Чем яростней, не уставая,
За рубежи бросаем свет,
Тем радостнее новь живая,
Тем ярче Ленина портрет.

В глазах, увидевших все дали,
В руке, протянутой вперед,
Мы видим все, о чем мечтали,
За часом час, за годом год.

Входил резец в тяжелый мрамор.
Стучали молот и кирка,
Шло время день за днем, упрямо,
За годом годы, как века!

Пунктир и линию прямую
Недаром Сталин очертил
И каждый штрих, черту живую
Нам передал и закрепил.

И всюду новь его живая,
И ей в борьбе предела нет,
И, труд его обозревая,
Мы видим Ленина портрет.

Михаил ГОЛОДНЫЙ.

было мае расчараванне, калі я ўбачыў самага звычайнага чалавека, ніжэй сярэдняга росту, які нічым, літаральна нічым не адрозніваўся ад звычайных смертных...

Прынята, што «вялікі чалавек» звычайна павінен лезці на сходы, з тым, каб члены схода з заміраннем сэрца чакалі яго паяўлення, прычым перад паяўленнем вялікага чалавека члены схода папярэдджаюць: «тсс... цішэй... ён ідзе». Гэтая абраднасць здавалася мне не лішняй, бо яна імпаніруе, унушае павагу. Якім-жа было маё расчараванне, калі я даведаўся, што Ленін з'явіўся на сход раней дэлегатаў і, забіўшыся недзе ў кутку, па-прасцедку вядзе гутарку, самую звычайную гутарку з самымі звычайнымі дэлегатамі канферэнцыі. Не скрыю, што гэта здалася мне тады некаторым парушэннем некаторых неабходных правіл.

Толькі пазней, я зразумеў, што гэтая прастата і скромнасць Леніна, гэтае імкненне астацца непрыметным, або, ва ўсякім разе, не кідацца ў вочы і не падкрэсліваць сваё высокае становішча, — гэтая рыса прадстаўляе адзін з самых сільных бакоў Леніна, як новага правадыра новых мас, протых і звычайных мас найглыбейшых «гізоў» чалавецтва.

СИЛА ЛОГИКИ

Выдатны былі дзве прамовы Леніна, сказаныя на гэтай канферэнцыі: аб бягучым моманце і аб аграрным пытанні. Яны, на жаль, не захаваліся. Гэта былі натхненыя прамовы, прывёўшыя ў бурнае захваленне ўсю канферэнцыю. Незвычайная сіла пераканання, прастата і яснасць аргумента-

(Працяг на 2 стар.)

некалькі часу, будучы ўжо ў ссыльцы ў Сібіры, — гэта было ў канцы 1903 года, — я атрымаў захаваны адказ ад майго друга і простае, але глыбока змястоўнае пісьмо Леніна, якога, як аказалася, пазнаёміў мой друг з маім пісьмом. Пісьмо Леніна было параўнаўча невылікае, але яно дала смелую, бяспрашную крытыку практыкі нашай партыі і надзвычай яснае і сціслае ілажэнне ўсяго плана работы партыі на бліжэйшы перыяд. Толькі Ленін умеў пісаць пра самыя забытыя рэчы так проста і ясна, сцісла і смела — калі кожная фраза не гаворыць, а страляе. Гэтае простае і смелае пісьмо яшчэ больш умацавала мяне ў тым, што мы маем у асобе Леніна горнага арла нашай партыі. Не магу сабе дараваць, што гэтае пісьмо Леніна, як і многія іншыя пісьмы, па прывычцы старога падпольшчыка, я спаліў.

З гэтага часу пачалося маё знаёмства з Леніным.

СКРОМНАСЦЬ

Упершыню я сустрэўся з Леніным у снежні 1905 г. на канферэнцыі большэвікоў у Таммерфорсе (у Фінляндыі). Я спадзяваўся ўбачыць горнага арла нашай партыі, вялікага чалавека, вялікага не толькі палітычна, але, калі хочаце, і фізічна, бо Ленін рысаваўся ў мам уяўленні ў выглядзе велікана, статнага і прадставіцельнага. Якім-жа

ПРАЦЯГ ПРАМОВЫ І. В. СТАЛІНА

цы, кароткія і ўсім зразумелыя фразы, адсутнасць рысоўкі, адсутнасць галавакружных жэстаў і эфектных фраз, якія б'юць на ўражанне, — усё гэта выгада адрознівала прамовы Леніна ад прамой звычайных «парламенцкіх» аратараў.

Але мяне захапіў тады не гэты бох прамой Леніна. Мяне захапіла тая пераможная сіла логікі ў прамовах Леніна, якая некалькі суха, але затое грунтоўна авалодвае аўдыторыю, па-ступова электрызуе яе і потым бярэ яе ў палон, як гавораць, без астатку. Я памятаю, як гаварылі тады многія ў дэлегатаў: «Логіка ў прамовах Леніна — гэта нейкія ўсяцільныя шчупальцы, якія ахапляюць цябе з усіх бакоў абцугамі і з абдымкаў якіх няма магчымасці вырвацца: або здавайся, або рашайся на поўны прывал».

Я думаю, што гэтая асаблівасць у прамовах Леніна з'яўляецца самым сільным бокам яго аратарскага майстэрства.

БЕЗ ХНЫКАННЯ

Другі раз сустрэў я Леніна ў 1906 годзе на Стагольмскім з'ездзе нашай партыі. Вядома, што на гэтым з'ездзе большэвікі астатнія ў меншасці, пацярпелі паражэнне. Я ўпершыню бачыў тады Леніна ў ролі пераможанага. Ён ні на ёту не быў падобны на тых правадыроў, якія хныкаюць і сумуюць пасля паражэння. Наадварот, паражэнне ператварыла Леніна ў згустак энергіі, які натхняў сваіх староннікаў на новыя баі, на будучую перамогу. Я гавару аб паражэнні Леніна. Але якое гэта было паражэнне? Трэба было паглядзець на праціўнікаў Леніна, пераможцаў на Стагольмскім з'ездзе — Плеханава, Аксельрода, Мартова і іншых: яны вельмі мала былі падобны на сапраўдных пераможцаў, бо Ленін у сваёй бяспрытнасці крытыцы меншавізма не пакінуў на іх, як гавораць, жывога месца. Я памятаю, як мы, дэлегаты большэвікі, абішліся ў кучу, глядзелі на Леніна, пытаючы ў яго парады. У прамовах некаторых дэлегатаў адчува-

ліся зморанасць, сум. Памятаецца, як Ленін у адказ на такіх прамовы адкараціў іх скрозь зубы: «Не хныкайце, таварышы, мы напэўна пераможам, бо мы правы». Нягавісьць да хныкаючых інтэлігентаў, вера ў свае сілы, вера ў перамогу, — вось аб чым гаварыў тады з намі Ленін. Адчувалася, што паражэнне большэвікоў з'яўляецца часовым, што большэвікі павінны перамагчы ў бліжэйшым будучым.

«Не хныкаць з прычыны паражэння» — гэта тая самая асаблівасць у дзейнасці Леніна, якая дапамагала яму згуртаваць вакол сябе адданую да канца і верную ў свае сілы армію.

БЕЗ ФАНАБЭРЫІ

На наступным з'ездзе, ў 1907 годзе, у Лондане, большэвікі аказаліся пераможцамі. Я ўпершыню бачыў тады Леніна ў ролі пераможцы. Звычайна перамога кружыць галаву іншым правадырам, робіць іх занослівымі і фанабэрыстымі. Найчасцей у такіх выпадках іачынаюць трыумфаваць перамогу, спацьваць на лаўрах. Але Ленін ні на ёту не быў падобны на такіх правадыроў. Наадварот, іменна пасля перамогі станавіўся ён асабліва тільным і насторожаным. Памятаецца, як Ленін настойліва ўнушаў тады дэлегатам: «Першая справа — не захапляцца перамогай і не фанабэрыцца; другая справа — замацаваць за сабой перамогу; трэцяя — дабіць праціўніка, бо ён толькі пабіты, але далёка яшчэ не дабіты». Ён адка высмейваў тых дэлегатаў, якія лёгкадумна запэўнівалі, што «ад гэтага часу з меншавікамі закончана». Яму не цяжка было даказаць, што меншавікі ўсё яшчэ маюць карэнні ў рабочым руху, што з імі трэба змагацца ўмяючы, усяляк пазбягаючы пераацэнкі сваіх сіл і, асабліва, недаацэнкі сіл праціўніка.

«Не фанабэрыцца перамогай» — гэта тая самая асаблівасць у характары Леніна, якая дапамагала яму цвяроза ўзважваць сілы праціўніка і страхваць партыю ад магчымых нечаканасцей.

ЭКЗАМЕНАЦЫЙНАЯ СЕСІЯ НА ГІСТФАКУ

Да 19 студзеня на гістфаку праведзена 10 экзаменаў і залікаў. Колькасць выдатных адзнак складала 41,2 проц., добрых — 31,3 проц., здавальняючых — 24,5 проц. і незадавальняючых — 3 проц.

На III і IV курсах незадавальняючых адзнак не было. Амаль усе незадавальняючыя адзнакі прыходзілі на II курс, дзе 3 студэнты не здалі палітэканоміі і 9 — гісторыі сярэдніх вякоў. Студэнты гэтага курса дрэнна падрыхтаваліся да экзаменацыйнай сесіі, таму значна зніжаюць агульныя паказчыкі сесіі па факультэту.

Некаторыя студэнты ўсём не з'яўляліся на экзамены і залікі. Так, студэнт II курса тав. Астапенка не з'явіў-

ся на экзамен па гісторыі сярэдніх вякоў. Ён жа два разы здаваў палітэканомію і атрымаў ацэнку «нездавальняюча». Тав. Астапенка на працягу паўгоддзя прапуская лекцыі, бяздзельнічаў, таму для лодыра такіх і вынікі.

Студэнты IV курса тт. Пашкевіч і Герман К. І. да гэтага часу не ліквідавалі запазычанасці па нямецкай мове за III курс.

Дырэкцыя ўніверсітэта і грамадскія арганізацыі павінны прыняць рашучыя меры супроць лодыраў і прагульшчыкаў, якія парушаюць працоўную дысцыпліну і дарэмна пераводзяць дзяржаўныя сродкі.

Дзёнен гістфака А. ПЬЯНКОУ.

ПАПЯРЭДНІЯ ВЫНІКІ

Зімовая экзаменацыйная сесія ў нашым універсітэце падыходзіць да канца. Гэта дазваляе зрабіць некаторыя вынікі. Неабходна падкрэсліць, што ў арганізацыі экзаменацыйнай сесіі дэканы і вучэбная частка ўніверсітэта зрабілі рад істотных уплываў. Так, напрыклад, на некаторых дысцыплінах студэнты атрымалі праграмы толькі незадоўга да экзаменаў (асновы археалогіі, гісторыя СССР для геофака і інш.), або здавалі ўсім без праграмаў (эканомгеаграфія СССР). Не ўсюды дабіліся добрага абслугоўвання студэнтаў кансультацыямі, былі асобныя зрывы. Напрыклад, студэнты V курса гістфака здавалі экзамен па новай гісторыі, не атрымаўшы ні адной кансультацыі ў выкладчыка тав. Гайдукі, што сказала на выніках экзамена. Не зусім удала быў для асобных курсаў складзены расклад экзаменаў. Напрыклад, студэнтамі II курса біяфака, найбольш цяжкі для іх прадмет з вынасімых на сесію, палітэканомія, якая чыталася паўтары гадзіны назад, павінен быць здан апошнім. Тое-ж самае атрымалася з 3-м курсам фізмата з дыяматам. Дэканы і вучэбная частка ўніверсітэта не паслядоўна праводзілі прынцып: ставіць у першую чаргу

найбольш цяжкія экзамены для здачы і недастаткова выяснілі студэнцкія пажаданні пры складанні расклада.

Усё-жа ў цэлым расклад экзаменаў ствараў нармальныя ўмовы для падрыхтоўкі, — былі забяспечаны адпаведныя інтэрвалы паміж экзаменамі і інш. Студэнцтва і прафесарска-выкладчыцкі склад універсітэта ў сваёй большасці сур'ёзна аднесліся к прадстаўчым ім важным іспытанню — якасці іх работы. Аднак былі выпадкі парушэння нармальнага хода сесіі. Некаторыя выкладчыкі парушалі расклад — пераносілі без дазволу дэкана і дырэкцыі экзамен на другі дзень (дацэнт Марозаў, Пракалчук і інш.), не з'яўляліся ў назначаны раскладам час (дац. Марозаў, Гайдук), а з свайго боку асобныя групы студэнтаў настойліва імкнуліся скараціць аб'ём сесіі, перанесці частку экзаменаў на люты і сакавік, пагражаючы гэтым сарваць нармальныя заняткі II семестра (фізмат IV курс, біяфак II курс).

Мы маем факты недапушчальнага парушэння дысцыпліны, калі з 10 студэнтаў III курса фізмата, запісаных на здачу экзамена па тэарэтычнай механіцы на 8/І ніхто не з'явіўся. У цэлым сесія праходзіла пры павы-

ВЯЛІКІ ШЧОТ СОЦЫЯЛІЗМА

ШЧАСЦЕ БЫЦЬ ГРАМАДЗЯНІНАМ СССР

Арганізавана быў праведзены перапіс пасажыраў у цягніку № 2, Негарэлае-Владзіслаўск брыгадай шчотчыкаў-студэнтаў БДУ.

Роўна ў 11 гадзін радыёрушары паведамілі па саставу цягніка аб пачатку перапісу. Шчотчыкі прыступілі да работы. Пачаўся вялікі соцыялістычны шчот. Першым прайшоў перапіс акад. Н. М. Кулагін.

Пасажыры сустракалі шчотчыкаў радасна і ветліва. Адказы былі поўныя і точныя: «Інжынер-планавік», «справядлік

спальных вагонаў», «прафесар», «радыётэхнік» і др. Беспрацоўных няма. У вагоне была толькі адна «спелісьменная» грамадзянка — васьмімесячная дачка камандзіра Рабоча-Сялянскай Чырвонай Арміі.

Грамадзяне вялікага Саюза на пытанне «гражданства» горда адказвалі: «Грамадзянін СССР» і ў гэтых словах гучэла радасць і шчасце жыць у краіне пераможцага соцыялізма.

Шчотчыкі: СМОЛКІН, ТАМАШОУ, РЫЗОВА.

У цягніку № 86

Мне, як і дзесяткам тысяч другіх шчотчыкаў нашай краіны выпай вялікі гонар — праводзіць Усесаюзна перапіс насельніцтва. Да гэтай работы я аднесся з выключнай сур'ёзнасцю. Дзельна вывучыў тэхніку перапісу і пералісны ліст. Перад уходам на участак для мяне не было незразумелага ні аднаго пытання звязанага з перапісам.

З групай студэнтаў-шчотчыкаў я пералісіваў пасажыраў у цягніку № 86 Менск-Крэмеўчуг.

Як толькі цягнік крануўся са стан-

цыі Менск, мы пайшлі па вагонах. Пасажыры ветліва, па-расціннаму, сустралялі нас. Першым да мяне падыйшоў стары кадравы рабочы дэпо, які даў вычарпальныя адказы на пытанні пераліснага ліста.

За 2 гадзіны былі пералісаны ўсе 28 пасажыраў майго вагона без адзінай памылкі. Задзволены сваёй работай мы звярталіся ў спецыяльным вагоне ў Менск.

Шчотчыкі Н. ЛІПАТКА.

НА НІЗКІМ УЗРОЎНІ

У ходзе заліковай сесіі на фізмаце выявіўся цэлы рад істотных недахопаў і памылак, якія сведчаць аб тым, што да гэтай работы была праведзена слабая падрыхтоўка. Графік экзаменаў на некаторых курсах быў парушан.

Многія студэнты не прыходзілі здаваць экзамены. Так, на IV курсе група студэнтаў 8, 9 і 11 студзеня не з'явілася здаваць экзамен, дабіваючыся таго, каб яго перанеслі на наступнае паўгоддзе.

З боку асобных выкладчыкаў (Лам-

бін, Нісневіч) былі парушаны правілы прыёму залікаў. На экзамене па матэматычнаму аналізу некаторыя студэнты I курса карысталіся канспектамі і «шпаргалкамі». Пры здачы экзамена па тэорыі верагоднасці дац. Нісневічу, студэнты III курса выходзілі ў карыдор распытвалі таварышоў.

Прыведзеныя факты гавораць аб тым, што дэканат фізмата і грамадскія арганізацыі мала аддаюць увагі заліковай сесіі.

Л.

ЭКЗАМЕНЫ НА ХІМФАКУ

Папярэднія вынікі экзаменаў на хімфаку паказалі, што студэнты па сур'ёзнаму аднесліся да выканання сваіх абавязкаў — здачы экзаменаў.

Лепшыя паказчыкі маюць студэнты V курса (проц. выдатных і добрых адзнак па біяхіміі — 72,7 проц.) і III курса, дзе 52,3 проц. выдатных і добрых адзнак па арганічнай хіміі.

Значна горшыя вынікі у студэнтаў II курса. Па палітэканоміі маецца 4 незадавальняючых адзнакі.

Студэнты Мішкевіч, Зайдэль, Грэк, Кушнерова, Севасцянава экзамены здалі на «выдатна».

Рад выкладчыкаў правялі вялікую работу па падрыхтоўцы к сесіі. Праф. Осіпенка добра арганізаваў кансультацыі, прачытаў некалькі абзорных лекцый. Добра былі наладжаны кансуль-

тацыя і па тэрмадынаміцы (дац. Паўлючэнка). Значна горш абстаяла справа з кансультацыямі па палітэканоміі. Дацэнт Скуман збіраў на кансультацыю студэнтаў усіх факультэтаў, што не давала стагоўчых вынікаў ад кансультацый.

Т.

У дні зімовых канікул

На правядзенне зімовых канікул універсітэту выдзелена 35 тыс. рублёў. 50 студэнтаў выдатнікаў вучобы паедуць на экскурсію ў Маскву і Ленінград. У дамы адпачынку (Ждановічы, Барысаў і Кленкі) будзе паслана 61 чал. 49 студэнтаў выедуць у Харкаў на спаборніцтвы паміж камандамі Беларускага і Харкаўскага ўніверсітэтаў па шахматах, шашкам, валейболу, боксу, лыжах, стральбе. Намечана правесці рад цікавых дакладаў і гутарак.

24, 26, 27 і 28 студзеня будзе арганізавана масавае навучане студэнтаў яздзе на лыжах за матачыклямі, аўтамашынамі і коньмі.

26—29 — масавы выхад на лыжах за горад па здачы норм на ГПА.

27 студзеня акад. Наступкоў прачытае для студэнтаў даклад на тэму: «Вайна будучага».

30 студзеня — спаборніцтвы вадзіцеляў матачыкляў на асабістае прышынства.

2 лютага у 313 аўдыторыі (біяфак) дац. геофака тав. Зудзілін прачытае даклад аб міжнародным становішчы.

4 лютага — стралковыя спаборніцтвы паміж камандамі БДУ на асабістае прышынства (цір «Дынамо»).

6 лютага у памяшканні БДТ-1 адбудзецца сустрэча з членам прэзідыума Вярхоўнага Савета БССР, палкоўнікам ордэнаносцам тав. Марозавым, які прачытае даклад: «Аб каварных метадах і прыёмах іншакраінных разведкаў».

10 лютага у памяшканні Тэатра оперы і балета будзе праведзены вечар студэнтаў, навуковых і адміністрацыйна-тэхнічных працаўнікоў, прысвечаны сканчэнню першага паўгоддзя.

Адпачыўшы за час зімовых канікул, з новымі сіламі возьмемся за працу, каб у другім паўгоддзі паказаць лепшыя паказчыкі паспяховасці.

Нам. дырэктара па навукальнай частцы ШНЕЕРСОН Л.